

Arrest

nr. 90 820 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 maart 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 mei 2012.

1.3. Op 25 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 juni 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'Sabhal Bour' in de regio 'Taji' in Bagdad in Centraal-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. U zou ambtenaar zijn geweest bij het Ministerie van Gezondheid in Bagdad. In 2006 zou het sectarisch geweld tussen soennieten en sjiieten in 'Taji' en andere wijken in Bagdad zijn uitgebroken. Sjiietische milities zouden op 1 juli 2006 u uit uw huis in 'Sabhal Bour' hebben verdreven louter en alleen omwille van uw soennitisch geloof. U zou u hierna met uw gezin in de sjiietische wijk 'al Banouk' in Bagdad hebben gevestigd. Uw vorige woning in 'Sabhal Bour' zou zijn ingenomen door onbekenden. U zou nooit meer zijn teruggekeerd naar uw vorige woning. Wel zou u beperkte schadevergoeding hebben ontvangen van de Iraakse autoriteiten als ontheemde. In 2007 zouden sjiietische milities de controle hebben gekregen over het Ministerie van Gezondheid in Bagdad. U zou vanwege uw soennitisch geloof in juli 2007 door deze milities verplicht op pensioen zijn gesteld. Sindsdien zou u tot 2008 als taxichauffeur hebben gewerkt nabij uw woonwijk 'al Banouk' in Bagdad. Hierna zou u geen beroep meer hebben uitgeoefend in Irak en van uw pensioen hebben geleefd. Gedurende uw verblijf in 'al Banouk' zou u geen problemen hebben ondervonden met sjiieten uit deze wijk. Wel zou uw zoon tijdens het sectarisch conflict in 2008 onderweg naar zijn universiteit in de wijk 'al Uhr' zijn gedood door sjiietische milities. Hij zou de aandacht hebben getrokken vanwege zijn opvallende soennitische naam 'O.(...)'. Tussen 2008 en maart 2012 zou u met uw gezin geen verdere problemen meer hebben ondervonden met sjiieten in Bagdad. In oktober 2011 zou u op de Iraakse televisie beelden hebben gezien van een mars van militanten van de radicale sjiietische politieke groepering 'al Sadr' in uw woonwijk. De militie 'al Mehdi' vormt de gewapende militie van 'al Sadr'. Uzelf zou de mars van 'al Sadr' in uw woonwijk niet hebben opgemerkt. Uit deze mars zou u hebben afgeleid dat 'al Sadr' na een rustige periode in Bagdad opnieuw machtig is geworden en de strijd tegen soennieten heeft hervat. Op 1 maart 2012 zouden militanten van 'al Mehdi' uw huis in 'al Banouk' zijn binnengevallen. Ze zouden u als soenniet hebben beledigd en hebben gepoogd uw twee dochters aan te randen. U zou zijn aangevallen en bevolen uw woning en de wijk te verlaten zoniet zou u hetzelfde lot ondergaan als uw vermoorde zoon. Hierna zouden ze zijn vertrokken. Uit vrees opnieuw slachtoffer te zullen worden van sectarisch geweld zou u de volgende dag naar Noord-Irak zijn gevlucht. Uw echtgenote en twee dochters zouden zijn ingetrokken bij uw schoonfamilie in de regio 'Zahfarania' in Bagdad. Op 7 maart 2012 zou u met een vervalst Iraaks paspoort Turkije zijn ingereisd. Vervolgens zou u clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd voor asiel. Uw echtgenote en uw enige ongehuwde dochter zouden op 6 april 2012 naar Syrië zijn gevlucht waar ze tot op heden zouden wonen. Uw drie gehuwde dochters zijn met hun echtgenoten achtergebleven in Bagdad. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: Uw ontheemdenkaart, een bewijs van uw vestiging in de wijk 'al Banouk', uw oude woonattest van de wijk 'Sabhal Bour', rantsoenkaart voor uw woning in 'al Banouk', een kopie van de gemeentedienst van 'al Banouk' voor ontvangst van uw ontheemdenkaart, een verklaringsattest van de gemeente van 'al Banouk' dat u geboren en getogen bent in Bagdad, een attest van schadevergoeding door het Iraakse Ministerie van Ontheemden en Migratie als ontheemde, een overlijdensakte van uw in 2008 vermoorde zoon, uw identiteitsdocumenten en deze van uw echtgenote en dochter A.(...), kopies van de Iraakse paspoorten van uw echtgenote en A.(...), uw attest van pensioen en een medisch attest van uw opgelopen letsels.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatslozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er zijn ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw aangehaalde inval door militanten van 'al Mehdi' in uw huis in 'al Banouk' op 1 maart 2012. U verklaarde dat 'al Mehdi' u opnieuw vanwege uw soennitisch geloof u uit uw huidige woning in 'al Banouk' heeft willen verjagen, zes jaar na uw verdrijving uit uw vroegere woning in de wijk 'Sabhal Bour' in 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-7).

Echter, hoewel er tegen het licht van het sectarisch geweld dat Bagdad teisterde gedurende de periode van 2006 en 2008 geloof kan gehecht worden aan uw verdrijving als soenniet in 2006 uit 'Sabhal Bour' en de moord op uw zoon in 2008 door sjiietische milities vanwege zijn soennitische naam kan u niet aannemelijk maken dat u actueel opnieuw louter en alleen vanwege uw soennitisch geloof vervolgd wordt door de sjiietische militie 'al Mehdi'. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd dat in de periode van 2006 tot 2008 er inderdaad massaal soennitische families louter en alleen vanwege hun soennitisch geloof door sjiietische milities zijn verdreven uit overwegend sjiietische wijken van Bagdad. Veel verdreven

families hebben zich gevestigd in eerder soennitische wijken van Bagdad. Soennitische jonge mannen liepen in die periode een ernstige risico vermoord te worden door sjiitische milities louter en alleen vanwege hun soennitische naam.

Echter, uit diezelfde informatie van het CGVS blijkt ook dat na 2008 het sectarisch geweld in Bagdad sterk is verminderd en dat de veiligheidssituatie in deze regio opmerkelijk is verbeterd. Uzelf beaamt deze positieve evolutie en verklaarde dat Bagdad tussen 2008 en begin 2012 een rustige periode kende (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Zo gaf u aan na uw verdrijving uit 'Sabhal Bour' in 2006, zes jaar lang, tot maart 2012 zonder enige problemen met sjiieten te hebben gewoond in een overwegend sjiitische wijk als 'al Banouk' (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Uw zoon zou weliswaar in 2008 zijn vermoord door sjiitische milities maar dit gebeurde nog tijdens de piekperiode van het sectarisch geweld in Bagdad en in een andere wijk dan 'al Banouk', namelijk in de wijk 'al Uhr' (zie gehoorverslag CGVS, p.1, p. 2, p. 6).

Vervolgens dient aangestipt dat u verklaarde sinds maart 2012 opnieuw in het vizier te zijn gekomen van 'al Mehdi' in 'al Banouk'. Zo zouden leden van de militie op 1 maart 2012 uw huis in 'al Banouk' zijn binnengevallen u geslagen en bevolen hebben als soenniet uw woning en de wijk te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Volgens uw verklaringen zou 'al Sadr' sinds oktober 2011 opnieuw voet aan de grond hebben gekregen in 'al Banouk' en haar strijd tegen soennieten hebben hervat. Uzelf zou deze macht en invloed van 'al Sadr' in 'al Banouk' hebben afgeleid uit TV-beelden van een mars van militanten door uw woonwijk. Echter, opvallend is dat u als inwoner van 'al Banouk' deze mars zelf niet heeft opgemerkt in uw woonwijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Dat u als inwoner van 'al Banouk' en als soenniet een dergelijk belangrijk evenement georganiseerd door een militie die u in 2006 zou hebben verdreven niet zelf heeft waargenomen in uw wijk maar slechts vernomen via de media is op zijn minst bedenkelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6).

Verder verklaarde u dat 'al Mehdi' sinds eind 2011 een sectarische zuivering van soennieten in 'al Banouk' zou uitvoeren. Echter, desondanks bleek u niet in staat namen op te geven van soennitische families die uit 'al Banouk' zouden zijn verdreven of door de militie bedreigd of gedood. Meer nog, u gaf aan geen enkele soenniet te kennen uit uw woonwijk 'al Banouk'. Zo zou u niet weten of er in uw straat buiten u nog andere soennieten zouden wonen. Uw uitleg als zou u gedurende uw zes jaar verblijf in 'al Banouk' van 2006 tot maart 2012 voornamelijk in uw huis hebben verbleven uit angst voor sjiieten waardoor u weinig contacten zou hebben gehad met mensen uit uw wijk is niet realistisch en geheel ongeloofwaardig. Immers, uzelf verklaarde al die jaren nooit noemenswaardige problemen te hebben ondervonden met sjiieten in uw woonwijk 'al Banouk'. Ook verklaarde u tot 2008 als taxichauffeur te hebben gewerkt nabij uw woonwijk 'al Banouk' in Bagdad. Hierdoor dient aangenomen dat u gedurende de uitoefening van dit beroep mensen heeft leren kennen binnen en buiten 'al Banouk'. Het is onrealistisch dat u als soenniet wonende in een overwegend sjiitische wijk als 'al Banouk' na zes jaar verblijf aldaar geen enkele affiniteit heeft met leden van uw geloofsgemeenschap die er als minderheid wonen. U verklaarde enkel via de media of van 'horen zeggen' vernomen te hebben dat soennieten uit 'al Banouk' sinds eind 2011 door 'al Mehdi' worden verdreven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-7).

Het gegeven dat u zelfs na de vermeende inval door 'al Mehdi' in uw huis op 1 maart 2012 geen poolshoogte heeft genomen bij leden van uw geloofsgemeenschap in uw wijk teneinde uw eigen vervolgingsrisico als soenniet beter in te schatten, ondergraaft andermaal uw bewering als zou 'al Sadr' actueel soennieten uit 'al Banouk' viseren. Overigens is het merkwaardig dat 'al Sadr' u al die jaren tussen 2006 en 2012 als soenniet ongehinderd heeft laten wonen in een sjiitische wijk als 'al Banouk'. Immers, uzelf verklaarde dat de gemeenteraad van 'al Banouk' waar u als inwoner bent geregistreerd sinds de val van het Baathregime in 2003 onder invloed staat van 'al Sadr'. U zou van bij uw registratie in deze gemeente gekend zijn als soenniet. Ook de lokale politie zou zijn geïnfiltreerd door leden van 'al Sadr'. Aldus zijn de lokale autoriteiten van 'al Banouk' jaren lang op de hoogte van uw verblijf als soenniet in 'al Banouk'. Dat ze u al die jaren met rust hebben gelaten en u plots in maart 2012 opnieuw in het vizier hebben genomen lijkt dan ook weinig waarschijnlijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Bovendien kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen van de vermeende inval van militanten van 'al Mehdi' in uw huis in 'al Banouk' op 1 maart 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Tot slot verklaarde u dat uw achtergebleven broer en twee gehuwde dochters in de sjiitische regio 'al Karkh' in Bagdad wonen. Allen zouden er als soennieten geen problemen ondervinden met sjiieten. Een derde gehuwde dochter zou in 'Bab al Mohadam', een gemengde sjiitisch/soennitische wijk in Bagdad wonen en ook geen hinder ondervinden van sjiieten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U heeft onvoldoende geloofwaardige elementen aangevoerd die erop wijzen dat u na uw verdrijving door sjiitische milities gedurende het sectarisch conflict in Bagdad tussen 2006 en 2008 actueel als soenniet nog vervolgd wordt door sjiitische milities. Overigens legde u omtrent uw vroegere verdrijving uit uw woning in 'Sabhal Bour' documenten neer van een beperkte schadevergoeding die u van de Iraakse autoriteiten heeft ontvangen als gedeeltelijke compensatie als ontheemde (zie gehoorverslag CGVS, p.

3-5). Hieruit dient afgeleid dat de Iraakse autoriteiten enigszins de gevolgen van het vroegere sectarisch geweld in Bagdad tracht op te vangen door een beperkte herstel van schade aan de slachtoffers aan te bieden.

U heeft onvoldoende geloofwaardige elementen aangevoerd die wijzen op een actuele vervolgingsvrees in uw hoofde voor de sjiietische militie 'al Mehdi'. Aldus heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève te zijn. Uw voorgelegde ontheemdenkaart als bewijs van uw toenmalige verdrijving uit de wijk 'Sabhal Bour' in Bagdad in 2006 en uw vestiging hierna in de wijk 'al Banouk', uw oude woonattest van de wijk 'Sabhal Bour', rantsoenkaart voor uw nieuwe woonwijk 'al Banouk', een kopie van de gemeentedienst van 'al Banouk' voor ontvangst van uw ontheemdenkaart, een verklaringsattest van de gemeente van 'al Banouk' dat u geboren en getogen bent in Bagdad, een attest van schadevergoeding door het Iraakse Ministerie van Ontheemden en Migratie als ontheemde tonen uw verdrijving uit uw huis in 'Sabhal Bour' in 2006 en uw vestiging in de wijk 'al Banouk' aan. Echter, hieruit kan niet worden afgeleid dat u actueel in 'al Banouk' als soenniet wordt vervolgd door de militie 'al Mehdi'. Evenzeer geldt dit voor uw voorgelegde overlijdensakte van uw overleden zoon die tijdens het sectarisch geweld in 2008 door sjiietische milities is gedood.

Tot slot bewijzen uw voorgelegde identiteitsdocumenten, de identiteitsdocumenten van uw echtgenote en dochter A.(...), uw attest van pensioen en kopies van de Iraakse paspoorten van uw echtgenote en A.(...) uw identiteit, uw gezinssituatie en uw afkomst uit Bagdad, welke hier niet ter discussie staan. Van uw voorgelegde medisch attest afgeleverd door een Belgische arts op 10 april 2012 kan niet worden afgeleid dat uw opgelopen letsels aan uw hoofd in de door u opgegeven omstandigheden zijn veroorzaakt.

Tenslotte dient door het CGVS te worden vastgesteld dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het

geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten en dat ten onrechte wordt gesteld dat hij onvoldoende informatie zou hebben aangedragen ter ondersteuning van zijn asielrelaas, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens wijst hij op de voortdurende mensenrechtenschendingen in Irak. Hij stelt dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Volgens verzoeker is uitwijken naar een andere regio binnen Irak evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een aantal passages uit internetartikelen van Amnesty International waar de actuele situatie in Irak wordt beschreven. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Irak, er een reëel risico is op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), herhaalt verzoeker na een theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 3 EVRM zijn uiteenzetting zoals verwoord onder het tweede middel, namelijk dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Irak trieste realiteit zijn, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Irak evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is en dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren. Verzoeker stelt dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto wordt gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Irak, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de

elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het vierde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 juni 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het vierde middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de asielzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de asielzoeker aantonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

2.7.1. In casu dient de Raad na lezing van het administratief dossier vast te stellen dat verzoeker onvoldoende geloofwaardige elementen heeft aangevoerd die wijzen op een actuele vervolgingsvrees in zijn hoofde door de sjiitische militie ‘al Mehdi’.

2.7.2. Verzoeker meent dat uit zijn asielrelaas duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat zijn problemen hun oorsprong vinden in sektarisch geweld (“zuiveringen”) te Bagdad. Zijn zoon werd om dezelfde reden reeds vermoord, hetgeen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist. Aangezien moorden om religieuze en etnische redenen in Irak nog steeds voortduren en terroristen over een sterke invloed beschikken in de regio, is er volgens verzoeker geen reden om aan te nemen dat hij geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Irak. Verzoeker merkt hierbij op dat hem niet kan verweten worden dat hij zich onder druk van emotionele en andere omstandigheden niet alle gebeurtenissen perfect heeft kunnen herinneren en deze perfect in de tijd heeft kunnen situeren. Hij wijst erop dat hij te lijden heeft gehad onder verschillende jaren van sektarisch

geweld en aanslagen en dat zijn zoon werd gedood als gevolg van een sektarische zuivering. Volgens verzoeker houdt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee geen rekening en wordt het gedrag van de personen in zijn asieltrelaas getoetst aan dat van rationeel handelende personen.

Een dergelijk verweer, waarmee verzoeker in wezen blijft steken in het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn asielmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vermag geen afbreuk te doen aan het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van concrete elementen en argumenten de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing meent te kunnen verklaren door te wijzen op stress, emotionele en andere omstandigheden. Verzoeker wordt immers niet verweten tegenstrijdige en incoherente verklaringen te hebben afgelegd. Wel wordt gewezen op een aantal opmerkelijke, bedenkelijke en onwaarschijnlijke verklaringen alsook op een gebrek aan bewijsstukken.

Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct op dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat na 2008 het sektarisch geweld in Bagdad sterk is verminderd en dat de veiligheidssituatie in deze regio opmerkelijk is verbeterd. Dit blijkt overigens tevens uit verzoekers verklaring dat hijzelf na zijn verdrijving uit 'Sabhal Bour' in 2006 zes jaar lang, tot maart 2012, zonder enige problemen met sjiieten heeft gewoond in een overwegend sjiitische wijk als 'al Banouk' (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6). Voorts wordt terecht aangehaald dat verzoeker er niet in slaagt enig geloofwaardig element aan te voeren om aan te tonen dat hij actueel als soenniet nog vervolgd wordt door sjiitische milities. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande op dat (i) verzoeker zich in dit verband beperkt tot het verwijzen naar een mars van militanten in zijn woonwijk, waarover hij via televisiebeelden heeft vernomen en waarbij het hoogst merkwaardig is dat hij deze als soennitische inwoner van 'al Banouk' zelf niet heeft opgemerkt, (ii) verzoeker evenmin in staat blijkt te zijn namen op te geven van soennitische families die uit 'al Banouk' zouden zijn verdreven of door de milities zouden zijn bedreigd of gedood, (iii) het totaal onrealistisch is dat verzoeker tracht voor te houden dat hij als soenniet wonende in een overwegend sjiitische wijk als 'al Banouk' na zes jaar verblijf aldaar en zijn werk als taxichauffeur tot 2008 in acht genomen, geen enkele affiniteit heeft met leden van zijn geloofsgemeenschap die er als minderheid wonen, (iv) het feit dat verzoeker na de vermeende inval door 'al Mehdi' in zijn huis op 1 maart 2012 geen poolshoogte heeft genomen bij leden van zijn geloofsgemeenschap in zijn wijk teneinde zijn eigen vervolgingsrisico al soenniet beter in te schatten, andermaal zijn bewering als zou 'al Sadr' actueel soennieten in 'al Banouk' viseren ondergraaft, (v) uit verzoekers verklaring blijkt dat de lokale autoriteiten van 'al Banouk' jaren lang op de hoogte zijn van zijn verblijf als soenniet in 'al Banouk' en dat ze hem al die jaren met rust hebben gelaten zodat het feit dat ze hem plots in maart 2012 opnieuw in het vizier hebben genomen dan ook weinig waarschijnlijk lijkt, (vi) verzoeker geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de vermeende inval van militanten van 'al Mehdi' in zijn huis in 'al Banouk' op 1 maart 2012 en (vii) verzoeker verklaarde dat zijn achtergebleven broer en twee gehuwde dochters in de sjiitische regio 'al Karkh' en een derde gehuwde dochter in de gemengde sjiitisch/soennitische wijk 'Bab al Mohadam' wonen en zij er allen als soennieten geen problemen ondervinden.

Deze vaststellingen en overwegingen worden geenszins ontkracht door het verweer in voorliggend verzoekschrift dat aan verzoeker niet kan worden verweten geen of onvoldoende hulp te hebben gezocht zijn geloofsgemeenschap in zijn wijk aangezien het de taak is van de Iraakse overheid om hem bescherming te verlenen, dat van hem niet kan worden verwacht dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert en dat zijn zoon reeds werd vermoord om sektarische redenen zodat het Commissariaat-generaal niet kan stellen dat hij niet bij machte zou zijn om het "vervolgingsrisico" in te schatten.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asieltrelaas, dat het Commissariaat-generaal naast de neergelegde documenten zijn asielaanvraag ook dient te beoordelen in het licht van zijn verklaringen en dat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen, wijst de Raad erop dat verzoekers ontheemdenkaart, zijn oude woonattest van de wijk 'Sabhal Bour', het bewijs van zijn vestiging in de wijk 'al Banouk', de rantsoenkaart voor zijn woning in 'al Banouk', de kopie van de gemeentedienst van 'al Banouk' voor ontvangst van zijn ontheemdenkaart, een verklaringsattest van de gemeente van 'al Banouk' dat hij geboren en getogen is in Bagdad en het attest van schadevergoeding door het Iraakse Ministerie van Ontheemden en Migratie

als ontheemde weliswaar verzoekers verdrijving uit zijn huis in 'Sabhal Bour' in 2006 en zijn vestiging in de wijk 'al Banouk' bevestigen, doch uit deze stukken bezwaarlijk kan worden afgeleid dat hij actueel in 'al Banouk' als soenniet wordt vervolgd door de militie 'al Mehdi'. De overlijdensakte van verzoekers overleden zoon, die door sjiitische milities werd gedood tijdens het sektarisch geweld in 2008, bevestigt deze tragische gebeurtenis doch kan evenmin uitsluitel geven aangaande verzoekers beweerd actuele vrees voor vervolging door deze militie. Voorts oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers identiteitsdocumenten en deze van zijn echtgenote en dochter A.(...), de kopies van de Iraakse paspoorten van zijn echtgenote en dochter A.(...) en zijn attest van pensioen slechts zijn identiteit, zijn gezinssituatie en zijn afkomst uit Bagdad bevestigen. Deze gegevens staan evenwel niet ter discussie. Tot slot kan uit het door verzoeker voorgelegde medisch attest niet worden afgeleid dat zijn letsels aan het hoofd in de door hem opgegeven omstandigheden zijn opgelopen. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de vermeende inval van militanten van 'al Mehdi' in zijn huis in 'al Banouk' op 1 maart 2012 en dat geen van de door hem wel bijgebrachte documenten zijn actuele vrees voor vervolging kunnen staven. Zoals correct wordt opgemerkt in het verzoekschrift, dient een asielzoeker niet noodzakelijk documenten neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, doch de Raad benadrukt dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De overige motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker nog opmerkt dat de politie in Irak niet in staat is om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een weide verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat, dat de politie in Irak zelf niet onpartijdig is aangezien vele politieagenten de sektarische zuiveringen goedkeuren dan wel hieraan actief hun medewerking verlenen en dat moorden om religieuze en etnische redenen in Irak nog steeds voortduren en terroristen over een sterke invloed beschikken in de regio zodat er geen reden is om aan te nemen dat hij geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Irak, benadrukt de Raad dat een dergelijke verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat hij in Irak actueel werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit het voorgaande.

2.7.3. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker onvoldoende zwaarwichtige elementen heeft aangevoerd die erop wijzen dat hij na zijn verdrijving door sjiitische milities gedurende het sektarisch conflict in Bagdad tussen 2006 en 2008 actueel als soenniet nog vervolgd wordt door soennitische milities. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken

op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Gelet op hetgeen uiteengezet onder punt 2.7.2., dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat hij actueel wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde internetartikelen van Amnesty International, alsook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD” van 5 januari 2012) en de update van deze informatie zoals gevoegd aan de verweernota van 14 augustus 2012 (Subject Related Briefing “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal- Irak – BAGDAD” van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij behoort tot een van hoger genoemde risicogroepen tegen welke in toenemende mate doelgericht geweld wordt gepleegd. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS